

Marco Pompero: «Amb les cançons em recordo a mi mateix que hem construït una societat disfuncional»

Conversem amb l'alcoià sobre el seu segon llarga durada, 'Deu'

Marco Pompero | Jordi Arques

Després de descobrir que *L'art és sexual* (La Fera CC, 2019), **Marco Pompero** ha anat seguint un camí i sumant experiències, des del *Quatre* (La Fera CC, 2021) al *Tres* (La Fera CC, 2022), fins a arribar al *Deu* (La Fera CC). Com un nou salt a la xarranca, aquest darrer treball de l'alcoià compila els dos EPs anteriors i afegeix un parell de cançons inèdites. En parlem amb ell.

A 'Deu' compiles els teus darrers EPs: 'Quatre' i 'Tres'. A què es deu?

Volíem que fora un treball amb una estructura molt simple, esquemàtica, però que al mateix temps fora un concepte complex. A més, la forma en la qual vam treballar, pocs temes al mateix període, per a no difuminar la intenció, ens ha permès poder publicar de manera intermitent.

El número deu té algun significat especial?

"Deu" i "Déu" tenen dos sentits totalment diferents si existeix l'accent diacrític o no. Al disc, li donem el pes que mereix la influència de la tradició judeocristiana en la nostra societat, i com el capitalisme s'ha fet servir de la moral catòlica per controlar al poble. Ens pareixia inevitable i meravellós jugar amb aquesta confusió que podia provocar si era "deu" o "Déu".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=05UtJtLTIT8>

Amb les vostres lletres reivindicatives, busqueu lluitar per un món millor?

Crec que hauria de ser l'objectiu principal. El món està endinsat en una dinàmica destructiva, amb un sistema imperant que ens obliga a competir entre nosaltres mateixos per tal de sobreviure amb una mínima dignitat. Quan escric, l'objectiu és apel·lar al que ens puga quedar d'humanitat, posant-ho en primer lloc, intentant que el motor de la nostra evolució siga trobar el nostre lloc al món.

Quina importància té per a vosaltres unir música i crítica social?

No sé deslligar-ho. Els companys, Dani i Andreu, comparteixen també aquesta visió, i suporten i es fan seues les lletres, i a més, busquen potenciar el missatge amb els seus instruments. Els humans som éssers socials, i no podem negar-ho. La meua forma de recordar-me a mi mateix -i de manera col·lateral al meu entorn- que hem construït una societat disfuncional és mitjançant les cançons. El punt de partida és la ràbia interna i, mitjançant la música, busque buidar un poc aquesta angonya. A vegades pense que si no existira aquesta ansietat, segurament no faria cançons.

Al llarg del disc, contraposes la natura als ritmes i dinàmiques capitalistes, com una via d'escapament utòpica.

Aquest disc es va concebre al període del confinament. En disposar de més temps, vaig anar a viure a una casa de camp on vivien els meus avis en mig del no-res. Tal vegada siga el lloc on més tranquil he estat en la meua vida i indubtablement ha condicionat moltíssim i es veu reflectit al treball. A més a més, vam tindre la sort de poder compondre i assajar a aquella caseta.

El disc també parla de felicitat, amor, companyia i unió. Són coses que, a la seva manera, també són imprescindibles per un món millor?

Viure en societat, per norma general, és un factor ineludible. No és una cosa que elegim, ens ve de manera innata. El debat és si hem creat una societat que integre la particularitat de cadascú. Òbviament, la resposta és no. A vegades, m'agrada somiar i imaginar com seria viure en aquesta societat utòpica en què estaríem junts, cadascú al seu espai i amb les seues particularitats, però a la vegada construint una societat col·lectiva, fruit dels anhels de totes i tots.

I quin tipus de felicitat us aporta treure aquest nou disc?

La satisfacció de tancar una etapa i poder il·lusionar-se per obrir una altra. Ja estem pensant com orientar els pròxims treballs. No em sent còmode treballant en futures idees i conceptes, si l'anterior no està publicat.

Amb aquest llarga durada, has deixat enrere el folk mediterrani per endinsar-te en el rock.

Què ha produït aquest canvi?

D'adolescent era un amant del grunge i el hard-rock. Més tard, vivint a Itàlia, em vaig enamorar de la riquesa melòdica i instrumental que té el folk mediterrani i vaig voler experimentar-hi. No obstant això, en tornar a casa dels avis, al niu de la meua infància, vaig recuperar d'on venia. També vaig tindre la sort que tant Dani com Andreu volien també treballar en format reduït i tornar al que de jòvens ens fascinava.